

med indtil 1,000 Kr. Vil en Kommunalbestyrelse i en saadan Kommune ikke tage denne Skat af de smaa — og jeg gaar ud fra, at de fleste Kommunalbestyrelser ville være humane nok til ikke at forhøje Skatten for de smaa —, saa er Følgen den, at det bliver de mellemstore, i Landkommunerne Gaardmændene, som komme til at bære disse flere Hundrede Kroners Skat, som saadan en enkelt større Skatteyder er bleven lettet for. Jeg skal ikke drage Kommuner eller Navne frem, men jeg er i Stand til at paavise Kommuner, hvor noget lignende er sket; der er det absolut gavnligt, at den Bestemmelse er bleven indført, og jeg haaber, at den højtærede Minister, som jo fra først af maaske ikke var helt stemt for den, vil holde fast paa den og støtte Ændringsforslaget, saaledes som det nu er fremsat af det samlede Udvalg med Undtagelse af Højres Medlemmer og det ene Medlem, som ikke har kunnet finde nogen passende politisk Stilling indenfor Udvalget.

Med Hensyn til de Ændringsforslag, vi have stillet, skal jeg blot omtale, at vi fremdeles ikke synes, at vi kunne gaa med til, at Ordene „større Børneflokk“ stryges. Det forekommer mig underligt, at det ærede Udvalgsflertal i Betænkningen siger, at naar man foreslaar Ordene „større Børneflokk“ tage bort, ønsker man ingenlunde at indskrænke Ligningsmyndighedernes Benyttelse af Fradragsretten, hvad utvivlsomt ej heller vil ske. Thi naar de ikke ønske at indskrænke Ligningsmyndighedernes Benyttelse af Fradragsretten — men ønske, at ogsaa efter at Børnefradragene, som de nu ventelig ville blive vedtagne, ere skete, skulle de have Lov til fremdeles at benytte Fradragsretten og Fradragsprocenten, for saa vidt det er nødvendigt —, forekommer det mig mærkeligt ikke at lade Ordene staa. Thi hvis man ikke lader Ordene staa og vil benytte Fradragsretten ud fra Lovens Bestemmelser, vil man blive nødt til at fortolke Ordene „forholdsvis ringe Indkomster“ som ogsaa sigtende til større Børneflokk; og naar man er nødt dertil, forekommer det mig at være tydeligst og klarest at lade Udtrykkene staa, som de staa.

Angaaende den Ændring, hvorved der under § 9 er indføjet det af det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) indbragte Forslag om Ligningskommissioner i Landkommuner, skal jeg sige til den ærede Ordfører for Regeringspartiet, der som Grund til ikke at tage det ind i Loven anførte, at Ansvar for Ligningen turde

de ikke tage fra det Sogneraad, som har Ansvar for Pengenes Anvendelse, at det har man i ethvert Fald gjort i Bykommunerne, hvor man har taget Ansvar for Ligningen fra den Kommunalbestyrelse, som har Ansvar for Pengenes Anvendelse. Der findes jo adskillige Bykommuner, som ere langt mindre end de større Landkommuner, og der er ingen Anledning til at gøre en Forskel i saa Henseende; mener man, det kan være rigtigt i Bykommunerne, maa det ogsaa være det i Landkommunerne. Jeg mener ikke, man skal gøre sig Umage for at faa dette Ansvar bort fra Sogneraadene; for saa vidt Sogneraadene virkelig kunne overkomme Arbejdet, vil det være heldigst, at de vedblivende bevare Ligningsmyndigheden under sig, men der er Kommuner, som ere saa store, at det i Virkeligheden bliver et for disse Raad ret uoverkommeligt og besværligt Arbejde at udføre Ligningen, og jeg finder, det vilde være pænt af Lovgivningsmagten, om man gav disse Kommuner Ret til i saadanne Tilfælde ligesom i Byerne at vælge en Ligningsmyndighed. Derfor have vi føjet det ind som et Tillæg til § 10 i den nu gældende Lov.

Jeg skal saa blot omtale en lille Ting, som det radikale Parti staa alene om at søge ændret. Det drejer sig om at faa strøget den Bestemmelse under § 27, andet Stykke, at Udpantning i Hustruens Ejendele kan ske for Mandens Skat. Vi kunne fremdeles ikke gaa med til denne Bestemmelse. Der er i det hele taget i det foreliggende Lovforslag indført adskillig strengere Straffebestemmelser, end vi have i den nu gældende kommunale Lov, og under første Behandling anførte jeg, at vi fra vor Side egentlig kunde have ønsket at faa disse strengere Straffebestemmelser fjernede, idet vi nemlig som Lovgivningsmagt ikke alene skulle tage Hensyn til, at de Myndigheder, som have med Skatteligning og Skatteudskrivning at gøre, kunne faa det bekvemt, men ogsaa skulle tage Hensyn til, at de Skatteydere, der dog til syvende og sidst maa bløde under det Arbejde, ikke skulle blive plagede paa alle mulige Maader. Imidlertid er der under Udvalgsforhandlingerne kommet saadanne Ting frem — særlig med Hensyn til de større Kommuner, hvor en Ligningsmyndighed ikke kan være saa kendt med de enkelte Skatteydere —, som have bevirket, at vi til Dels have frafaldet Kravet om at fjerne nogle af de andre strenge Straffebestemmelser, men denne Bestemmelse om Hustruen, der